

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Őr Mária ügyvéd (1136 Budapest, Raoul Wallenberg u. 7.) által képviselt (.....) felperesnek a dr. Faragó István ügyvéd (1085 Budapest, Falk Miksa u. 19. II/4.) által képviselt (.....) alperes ellen társasági határozat felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. július 1-jén kelt 26.G.40.707/2010/7. számú ítélete ellen a felperes által előterjesztett fellebbezés, és az alperes csatlakozó fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Felperes a 128.000.000 forint jegyzett tőkéjű alperesi korlátolt felelősségű társaság tagja 38.400.000 forint névértékű, 30 % mértékű szavazati jogot biztosító üzletrésszel.

Az alperes további tagjai a Kft. 75.520.000 forint névértékű, 59 % mértékű szavazati jogot biztosító üzletrésszel, valamint és személyenként 7.040.000-7.040.000 forint névértékű 5,5 %-5,5 % mértékű szavazati jogot biztosító üzletrésszel.

Felperes 2007. július 3-ától 2010. január 1-jéig önálló képviseleti joggal az alperes egyik ügyvezetője is volt, 2010. január 1-jétől alperes egyedüli ügyvezetője

Az alperes működéséhez mindegyik tag különböző összegű tagi kölcsön nyújtásával is hozzájárult, egy 2009. december 10-én készült kimutatás szerint alperesnek tagjaival szemben tagi kölcsön címén összesen 185.574.000 forint tartozása állt fenn, amelyből felperes követelése 57.000.000 forintot tett ki.

Felperes 2009. december 29-én kelt, az alperes ügyvezetőjéhez,hoz címzett levelében felszólította alperest, hogy a közöttük 2005. október 4-én létrejött kölcsönszerződés alapján 2006. január 31-i lejáratnál nyújtott 1.000.000 forint kölcsönt, valamint a 2005. március 7-én létrejött kölcsönszerződés alapján 2009. július 15-i visszafizetési határidővel nyújtott 38.400.000 forint kölcsönből 10.000.000 forintot, azaz összesen 11.000.000 forintot és annak a kölcsönszerződésben meghatározott, lejárt kamatát 30 napon belül fizesse vissza részére. Levelében utalt arra is, a vele szemben fennálló teljes kölcsöntartozást a cég érdekeire figyelemmel még nem érvényesíti, kész írásban megállapodást kötni a tőketartozás részletekben történő törlesztéséről azzal a feltétellel, hogy a tőketartozás teljes kiegyenlítéséig a szerződés szerinti kamat évi rendszerességgel kifizetésre kerül részére. A levelet alperes ügyvezetője részére 2010. január 7-én kézbesítették.

Alperes ügyvezetője 2010. február 2-án 15 órára taggyűlést hívott össze a 2009-es üzleti év lezárása, a társaság 2009. évi gazdálkodásáról szóló ügyvezetői jelentés megvitatása, a társaság 2010. évi üzleti tervének megvitatása és elfogadása; megállapodás a tulajdonosi hitelekéről napirendi pontok megjelölésével.

A 2010. február 2-án megtartott taggyűlésen személyesen, illetve képviselője útján az alperes valamennyi tagja részt vett.

Az 1. napirendi pont keretében a könyvvizsgáló jelentésének meghallgatását követően a taggyűlés 1/2010.02.02. számú határozatával egyhangúan elfogadta a könyvvizsgáló beszámolóját, a könyvvizsgálói jelentést és a 2009. évi éves beszámolót, a 2. napirendi pont keretében pedig 2/2010.02.02. számú határozatával ugyancsak egyhangúan elfogadta az alperesi társaság 2010. évi üzleti tervét.

A 3. napirendi pont megvitatása során a tagi kölcsön részleges visszafizetésére irányuló felperesi igénybejelentésről történt tájékoztatást követően a többi tag úgy ítélte meg, a társaság pénzügyi helyzetére és a banki forgóhitel szerződésre tekintettel nincs lehetőség a tulajdonosok részére ilyen mértékű kifizetés teljesítésére, a taggyűlés a Kft. tag képviselőjének, valamint és tagok „igen” szavazatával 70 %-os szavazati többséggel meghozott 3/A/2010.02.02. számú határozatával a fizetés ellen döntött (elutasította felperes kérését).

Felperes 2010. február 26-án előterjesztett, a 2006. évi IV. törvény (Gt.) 45.§-ára alapított keresetében az alperes 3/A/2010.02.02. számú taggyűlési határozatának hatályon kívül helyezését kérte annak jogszabálysértő, a Gt. és a Ptk. rendelkezéseibe ütköző voltára hivatkozással.

Előadta, a tagi hitel visszafizetése tárgyában a taggyűlés a Gt. 141.§-ában és a Ptk. 199., 200. és 205.§-ában foglaltakra figyelemmel hatáskörrel nem rendelkezett, a tagi kölcsönszerződések nem módosíthatók egyoldalúan, a Ptk. rendelkezéseit „felülíró” határozat meghozatalával, így módon megghiúsítva a lejárt kölcsöntartozás megfizetését.

Továbbá a taggyűlési határozatot tartalmazó taggyűlési jegyzőkönyv a Gt. 146.§-ába ütközik, mert nem a valósággal egyezően tartalmazza az egyes napirendi pontoknál jelen lévő személyek megjelölését, valamint felszólalásuk lényegét. A taggyűlésen ugyanis a jegyzőkönyvben foglaltakkal szemben az 1. és a 2. napirendi pontnál a társaság tagjain kívül a társaság könyvelője, könyvvizsgálója és munkavállaló is jelen volt.

Alperes a kereset elutasítását kérte.

Előadta, alaptalanul hivatkozik felperes arra, hogy a keresettel támadott határozattal a taggyűlés a hatáskörébe nem tartozó kérdésről döntött. A taggyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozó kérdéseknek a Gt. 141.§-ában foglalt felsorolása nem jelenti azt, hogy az e körön kívül eső egyéb kérdésekben a taggyűlés, mint a társaság legfőbb szerve ne hozhatna érvényes határozatot, figyelemmel arra is, hogy a Gt. 49.§-a a szavazatok legalább 5 %-ával rendelkező tagot minden további korlátozás nélkül feljogosítja az ok és cél megjelölésével a taggyűlés összehívásának kezdeményezésére.

A felperes kérésének teljesítése veszélyeztette volna a társaság fizetőképességét, különös tekintettel a szemben fennálló forgóhitel tartozásra és az által kilátásba helyezett követelésekre. Az ügyvezető a Gt. 131.§ (3) bekezdésére figyelemmel ezért nem adhatta meg a kifizetés teljesítéséhez szükséges nyilatkozatot, a taggyűlés pedig ugyancsak emiatt utasította el határozatával felperes kérését.

A bírói gyakorlatra, így különösen a BH 2008.190. számú határozatban foglaltakra utalva hangsúlyozta, a gazdasági társaság tagja a saját társasággal szembeni követelését nem helyezheti előtérbe más hitelezői követelésekkel szemben.

Utalt arra is, alperesnek valamennyi taggal szemben van lejárt tagi kölcsöntartozása, felperes a jóerkölcsbe ütközően olyan időben kívánta érvényesíteni igényét, amikor a gazdasági világválság következtében alperes vesztésgesen működött, továbbá az-hel szemben is soron kívüli fizetési kötelezettségek teljesítésével kellett számolnia. Felperes követelése veszélyeztette a többi tag és az alperes más hitelezőinek kielégítési alapját. Mindezekre figyelemmel a keresettel támadott határozat sem alaki, sem tartalmi okból nem jogszabálysértő, nem ellentétes sem a társasági szerződéssel, sem a Gt., sem a Ptk. keresetben megjelölt rendelkezéseivel.

Felperes alaptalanul állítja, hogy a tagokon kívül más személyek is részt vettek volna a taggyűlésen. Néhány kérdés tisztázása érdekében a tagok meghallgattak

ugyan néhány szakembert a taggyűlésen, akik azonban meghallgatásuk után távoztak. Ez egyébként a taggyűlés részletes jegyzőkönyvében rögzítésre került. Annak ténye pedig a felperes által csatolt jegyzőkönyvkivonatból is megállapítható, hogy a taggyűlésen sor került a könyvvizsgáló meghallgatására. A határozatot tartalmazó taggyűlési jegyzőkönyv pedig maradéktalanul megfelel a Gt. 146.§ (1) bekezdésében foglaltaknak.

Alperes perköltségként a jogi képviselőjét ellátó ügyvéddel kötött, csatolt megbízási szerződésben foglaltaknak megfelelően 150.000 forint+áfa ügyvédi munkadíj megfizetésére tartott igényt.

..... könyvvizsgáló és tanúkénti meghallgatását indítványozta. Az ellenkérelmében előadottak alátámasztására okiratokat csatolt.

Felperes az alperesi ellenkérelemben foglaltakra tekintettel a per 2010. június 25-i tárgyalásán kereseti előadását azzal egészítette ki, hogy a taggyűlési határozat a Ptk. 4. és 5.§-ába ütköző voltára is hivatkozott, állítva, alperes többségi részesedéssel rendelkező tagja visszaél helyzetével, amikor alperesnek folyamatosan havi 250.000 forintot számláz menedzser tanácsadói díj címén, ugyanakkor az alperes taggyűlésén többségi határozat meghozatalán keresztül megghiúsítja felperesi a tagi hitel visszafizetését. A keresettel támadott taggyűlési határozat ezért a Gt. 9.§ (2) bekezdésére figyelemmel a társasági jogi jogviszonyokban irányadó jóhiszemű és tisztességes joggyakorlás követelményét, valamint a joggal való visszaélés tilalmát is sérti.

Hangsúlyozta, a per tárgya annak eldöntése, érvényes-e az alperesnek egy polgári jogi szerződésen alapuló lejárt tartozás megghiúsítására irányuló határozata.

Igazságügyi szakértő kirendelését indítványozta annak megállapítására, hogy alperes megfelelő likviditással, pénzeszközökkel rendelkezett-e ahhoz, hogy követelését kielégítse.

Az elsőfokú bíróság 2010. július 1-jén kelt 26.G.40.707/2010/7. számú ítéletével a keresetet elutasította, felperest az alperes részére 50.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

Ítélete indokolásában a taggyűlési jegyzőkönyv Gt. 146.§ (1) bekezdésébe ütköző voltára alapított kereseti kérelemre nézve kifejtette, kizárólag a szavazásra jogosult tagok név szerinti, pontos megjelölése a kötelező, a taggyűlésen rajtuk kívül esetlegesen jelen lévő további, szavazati joggal nem rendelkező személyek feltüntetése azonban a taggyűlési jegyzőkönyvnek nem kötelező tartalmi eleme, a taggyűlési jegyzőkönyv a Gt-ben kötelezően előírt, minimális tartalmi elemeket magában foglalja, a keresetben megjelölt alaki okból ezért a határozatot nem jogszabálysértő.

A továbbiakban a taggyűlési határozat Gt. 141.§-ába, valamint a Ptk. 119., 200. és 205.§-ába ütköző voltára alapított kereseti kérelemre nézve az elsőfokú bíróság rámutatott, tiltó jogszabályi rendelkezés hiányában nincs akadálya annak, hogy a tagok a taggyűlésen bármely olyan egyéb kérdésben is dönthessenek, amelyet sem a Gt., sem a létesítő okirat nem utal a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe. Ezt az

értelmezést támasztja alá a Gt. 49.§ (1) bekezdésében foglalt rendelkezés is. A taggyűlés tehát, mint a korlátolt felelősségű társaság legfőbb szerve, minden olyan kérdésben döntési hatáskörrel rendelkezik, amely kérdésben a tagok többsége ezt szükségesnek tartja.

A keresettel támadott határozatában alperes taggyűlése arról döntött, illetve arra nézve tett nyilatkozatot, hogy anyagi lehetőség hiányában nem áll szándékában a felperessel szemben fennálló tagi kölcsöntartozás részbeni visszafizetése. A határozat tehát a teljesítés megtagadásának minősül, és mint ilyen nem ütközik a Gt. 9.§ (2) bekezdése szerint alkalmazandó Ptk. 199., 200. és 205.§-ának rendelkezéseibe. Annak elbírálása pedig, hogy a teljesítés megtagadására a Ptk. 313.§-ában foglaltak szerint jogos okból került-e sor, kívül esik a Gt. 45.§-a alapján a társasági határozat felülvizsgálatára irányuló per keretein, külön peres eljárásra tartozik.

Utalt arra is az elsőfokú bíróság, a tag részére nem tagsági jogviszonyára tekintettel is csak akkor teljesíthető kifizetés, ha az nem veszélyezteti a társaság fizetőképességét, a hitelezői érdekek érvényesülését, vagyis annak a Gt. 131.§ (1) bekezdése és (3) bekezdésében írt feltételei fennállnak. Erre figyelemmel pedig a taggyűlési határozat nem tekinthető jogszabálysértőnek önmagában azért, mert a társasággal létrejött polgári jogi szerződésre alapított, pénzfizetésre irányuló tagi követelés teljesítését, a társaság fizetőképességének veszélyeztetésére tekintettel elutasítja.

A továbbiakban az ítélet indokolása rögzíti, a jogvesztő perindítási határidő lejártá után, 2010. június 15-én előterjesztett keresetmódosításban megjelölt további jogszabálysértés, a keresettel támadott határozat Ptk. 4.§ (1) bekezdésébe és 5.§ (1) bekezdésébe ütköző volta már nem volt figyelembe vehető.

A tanúmeghallgatásra irányuló alperesi bizonyítási indítvány, valamint a könyvszakértő kirendelésére irányuló felperesi bizonyítási indítvány teljesítését az elsőfokú bíróság a per eldöntése szempontjából szükségtelennek tartotta, ezért mellőzte.

A perköltségről a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2.§ (2) bekezdése alapján rendelkezett az elsőfokú bíróság, rámutatva arra is, a per tartamára, a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységre, valamint arra figyelemmel, hogy a jelen per meg nem határozható pertárgy értékű pernek minősül, a rendelet 2.§ (2) bekezdésében foglaltak alkalmazásával a csatolt ügyvédi megbízási szerződésben kikötött 150.000 forint+áfa ügyvédi munkadíj összegét 40.000 forint+áfa összegre mérsékelte.

Az ítélettel szemben felperes fellebbezett jogi képviselő útján. Elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a keresete szerinti ítélet hozatalát, másodsorban az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

A perben tett korábbi nyilatkozatait fenntartva hangsúlyozta, függetlenül attól, hogy a Gt. 141.§-ában foglaltak alapján nem tekinthető kizártnak az, hogy a gazdasági társaság legfőbb szerve a jogszabály által kizárólagos hatáskörébe utalt körbe nem tartozó egyéb kérdésekről is döntsön, vannak olyan kérdések, amelyek nem

tartoznak, nem tartozhatnak a legfőbb szerv hatáskörébe. Ilyennek minősül például a társaság valamely szerződéses kötelezettségének teljesítése, amelyre nézve az ügyvezető korlátlan döntési, képviseleti jogosultsággal rendelkezik. Az ügyvezető a hatáskörébe tartozó ilyen ügyekben hatáskörét, felelősségét nem háríthatja át a taggyűlésre. A keresettel támadott taggyűlési határozat az ügyvezető döntési, képviseleti jogosultságának megsértésével született, ezért jogszabályba ütközik.

Tévedett az elsőfokú bíróság azért is, mert a Gt. 131.§-ának rendelkezéseit jelen esetben nem lehet irányadónak tekinteni, mert tagsági viszonyára tekintettel nyújtott hitelt alperesnek, így követelése nem minősülhet nem tagsági jogviszonyra tekintettel kötött polgári jogi szerződésből fakadó igénynek.

Állította azt is, annak tartalma szerint már eredeti keresete is magában foglalta a joggal való visszaélés valamennyi tartalmi elemét, ezért nincs jogszabályi akadálya az erre alapított kereseti kérelem elbírálásának. Az pedig, hogy alperes rosszhiszeműen, a joggal való visszaélés tilalmába ütközően járt el, a rendelkezésre álló adatok alapján kétséget kizáróan megállapítható.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében a per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte lényegében helyes indokaira tekintettel.

Hangsúlyozta, a taggyűlés, mint a társaság legfőbb szerve minden olyan kérdésben dönthet, amit a tagok többsége a hatáskörébe utal, a taggyűlés döntési jogosultságát az ügyvezető döntési hatáskörét szabályozó társasági jogi rendelkezések sem korlátozzák. Arra figyelemmel pedig, hogy a Gt. 22.§ (4) bekezdésében foglaltakból következően az ügyvezető a legfőbb szerv határozatainak megfelelően köteles ellátni feladatát, a Gt. 29.§ (1) bekezdése értelmében pedig az ügyvezető által e jogkörében harmadik személynek okozott károkért a társaság tartozik kártérítési felelősség, felperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozik az ügyvezetői felelősség taggyűlésre történő áthárítására.

A Gt. 131.§ (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel pedig felperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy a társaság és a tag közötti polgári jogi jogviszony alapján történő kifizetések esetében a Gt. 131.§ (1) bekezdésében foglaltakat ne kellene irányadónak tekinteni.

Hangsúlyozta, a keresettel támadott taggyűlési határozat meghozatalára azért került sor, mert a felperes által kért kifizetés veszélyeztette a társaság fizetőképességét, illetve a hitelezők érdekeinek érvényesülését, az ügyvezető ezért a Gt. 131.§ (3) bekezdésében foglalt feltételek hiányában jogszerűen utalta ezt a kérdést a taggyűlés döntési körébe.

Alperes csatlakozó fellebbezést is előterjesztett. Az ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezésének megváltoztatását, az első fokú eljárásban csatolt megbízási szerződésben foglaltak szerinti ügyvédi munkadíjjal azonos összegű perköltség megállapítását kérte. Hangsúlyozta, a társaság működése szempontjából a per nagy horderejűnek, az ügyvéd perbeli cselekményeit alapos előkészítő munka és többszöri konzultáció előzte meg, mindezekre tekintettel a megbízási szerződésben kikötött ügyvédi munkadíj eltúlozottan nem tekinthető, ugyanakkor az elsőfokú

bíróság által a megbízási szerződésben foglalt megbízási díj 1/3-át sem elérő összegben megállapított munkadíj kirívóan alacsony.

Felperes a csatlakozó fellebbezésre előterjesztett ellenkérelmében vitatta annak megalapozottságát.

A fellebbezés, valamint a csatlakozó fellebbezés az alábbiak szerint megalapozatlan.

A gazdasági társaságok szervezetére, működésére, szerveik hatáskörére, valamint a társasági határozatok bírósági felülvizsgálatára nézve a gazdasági társaságokról szól 2006. évi IV. törvény (Gt.) rendelkezik.

Ugyanakkor a Gt. 9.§ (2) bekezdése kimondja azt is, a gazdasági társaságoknak és tagjaiknak (részvényeseiknek) e törvényben nem szabályozott vagyoni és személyi viszonyaira a Ptk. rendelkezéseit kell megfelelően alkalmazni.

A Gt. 19.§ (1) bekezdése értelmében a korlátolt felelősségű társaság legfőbb szerve a taggyűlés.

A (2) bekezdés szerint a legfőbb szerv ülésén a gazdasági társaság tagjai - valamint szavazati jog nélkül - a jogszabály, vagy a társasági szerződés rendelkezései alapján meghívottak vehetnek részt. A gazdasági társaság minden tagja (részvényese) jogosult a legfőbb szerv tevékenységében részt venni.

A (3) bekezdés úgy rendelkezik, a legfőbb szerv feladata elsősorban a társaság alapvető, stratégiai ügyeiben való döntések meghozatala. a legfőbb szerv kizárólagos hatáskörébe tartozó ügyeket az egyes gazdasági társaságokra vonatkozó rendelkezések határozzák meg.

A korlátolt felelősségű társaság taggyűlésének kizárólagos hatáskörébe tartozó kérdéseket a Gt. 141.§ (2) bekezdése sorolja fel. Az x) pont értelmében az a)-v) pontokban felsoroltakon kívül mindazon kérdések a taggyűlés hatáskörébe tartoznak, amelyeket törvény, vagy a társasági szerződés a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe utal.

A Gt. 21.§ (1) bekezdése értelmében a gazdasági társaság ügyvezetését a társaság vezető tisztségviselői látják el.

Az idézett jogszabályhely második mondata kimondja azt is, e törvény alkalmazásában ügyvezetésnek minősül a társaság irányításával összefüggésben szükséges mindazon döntések meghozatala, melyek törvény vagy a társasági szerződés alapján nem tartoznak a társaság legfőbb szervének vagy más társasági szervnek a hatáskörébe.

A (3) bekezdés szerint a korlátolt felelősségű társaság ügyvezetését egy, vagy több ügyvezető látja el.

A 21.§ (6) bekezdése pedig akként rendelkezik, a társaság legfőbb szerve csak abban az esetben és körben vonhatja el a vezető tisztségviselőktől, illetve az ügyvezető testületnek a társaság ügyvezetése körébe tartozó hatáskörét, amennyiben ezt a törvény vagy a társasági szerződés lehetővé teszi.

A 23.§ (4) bekezdése azt is kimondja, a vezető tisztségviselő feladatát önállóan látja el. E minőségében csakis a jogszabályoknak, a társasági szerződésnek, valamint a társaság legfőbb szerve határozatának alávetve és a (4) bekezdésben foglaltak kivételével a gazdasági társaság tagjai által nem utasítható.

A 29.§ (1) bekezdése pedig akként rendelkezik, a gazdasági társaságot törvényes képviselőként a vezető tisztségviselők képviselik harmadik személyekkel szemben, valamint a bíróságok és más hatóságok előtt. A vezető tisztségviselők törvényen alapuló szervezeti képviseleti jogát a társasági szerződés korlátozhatja, illetve több vezető tisztségviselő között megoszthatja. A képviseleti jog korlátozása, illetve megosztása harmadik személyekkel szemben nem hatályos.

A Gt. idézett rendelkezéseiből lesűrhető, a gazdasági társaságot a tagok a társaság legfőbb szerve keretében működtetik, főszabályként a többségi elv alapján hozott határozatokkal. Ugyanakkor a társaságot külső - harmadik személyek irányában fennálló - jogviszonyaikban a törvényes képviselő, a korlátolt felelősségű társaságok esetében az ügyvezető képviseli. A társaság által kötött polgári jogi jogviszonyokban tehát joghatás kiváltására alkalmas jognyilatkozatot az ügyvezető tehet, ahogyan a bíróságok, hatóságok előtt is az ügyvezető képviseli a társaságot.

Mindebből következően a legfőbb szerv, a taggyűlés társaság szerződéseivel kapcsolatos határozatai nem minősülnek polgári jogi szerződéses jognyilatkozatnak, az ilyen határozatok csupán a társaság belső jogviszonyában irányadók, nem vitásan kötve a tagokat, s a társaság érintett szerveit, így az ügyvezetőt is. Az ügyvezető kezdeményezésére hozott ilyen határozat pedig értelemszerűen nem minősül hatáskörelvonásnak sem.

Nincs tehát jogszabályi akadálya annak, hogy az ügyvezető a feladatkörébe (hatáskörébe) tartozó kérdésekben a tagok véleménynyilvánítása érdekében a taggyűlést összehívja, s annak sem, hogy a tagok álláspontjukat szabályszerű határozatba foglaljanak meg.

A Gt. 45.§ (1) bekezdése kimondja, a gazdasági társaság bármely tagja (részvényese) kérheti a társaság szervei által hozott határozatok bírósági felülvizsgálatát arra hivatkozással, hogy a határozat e törvény, vagy más jogszabály rendelkezéseibe, illetve a társasági szerződésbe ütközik.

A (3) bekezdés a jogszabálysértő társasági határozat felülvizsgálata iránti perindítás határidejét a határozatról való tudomásszerzéstől számított 30 napban állapítja meg, kimondva azt is, a határozat meghozatalától számított 90 napos jogvesztő határidő elteltével a határozatot akkor sem lehet megtámadni, ha a perlésre jogosulttal azt nem közölték, illetve arról addig nem szerzett tudomást.

A társasági határozat felülvizsgálata iránti perindításnak tehát a határozat Gt-be, más jogszabályba, vagy a létesítő okirat rendelkezéseibe ütköző voltára hivatkozással lehet helye, ugyanakkor a jogvesztő határidő lejártát követően a kereset módosítására, így a keresettel támadott határozat jogszabálysértő voltát megalapozó újabb jogszabálysértések megjelölésére már nincs lehetőség, az ilyen okok, indokok a kereset elbírálásakor már nem vehetők figyelembe.

A rendelkezésre álló adatokból, a felperes beadványainak tartalmából kétséget kizáróan megállapíthatóan felperes csak a keresetindításra rendelkezésre álló jogvesztő határidő lejártá után, 2010. június 25-én előterjesztett beadványában hivatkozott a többségi részesedéssel rendelkező tag visszaélészerű joggyakorlásnak minősülő magatartására, és ezzel összefüggésben a keresettel támadott taggyűlési határozat Ptk. 4. és 5.§-ába ütköző voltára. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság e kereseti előadás vizsgálatát helytállóan mellőzte.

A határidőben előterjesztett taggyűlési jegyzőkönyv Gt. 146.§-ába ütköző voltára alapított kereseti kérelemre nézve az elsőfokú bíróság helytállóan helyezkedett arra az álláspontra, hogy a 3. napirendi pont keretében született taggyűlési határozat jogszabálysértő voltának megállapítására nem szolgálhat alapul önmagában az a körülmény, hogy az előző napirendi pontok keretében a tagokon kívül jelenlévő további személyeket a jegyzőkönyv esetlegesen nem tünteti fel. A jegyzőkönyv tartalmi hiányosságaira alapított kereseti kérelem egyebekben azért sem vezethetett eredményre, mert a Gt. 45.§ (1) bekezdése alkalmazása körében kialakult bírói gyakorlat szerint abban az esetben, ha a rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan a taggyűlés határozatainak meghozatalára szabályszerűen került sor, a jegyzőkönyv esetleges alaki-, vagy tartalmi hiányosságai önmagukban nem érintik, nem érinthetik a határozatok érvényességét.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a taggyűlés hatáskörének hiányára, a határozat Gt. 141.§-ba, a Ptk. 199., 200. és 205.§-ába ütköző voltára alapított kereseti kérelmet sem találta megalapozottnak.

Az adott ügyben a tagok többségi álláspontját tükröző taggyűlési határozat a kifejtettek szerint csupán azon szándék megfogalmazása, kinyilvánítása tartalma szerint, hogy a társaság a felperes igényével szemben elutasító álláspontot képviseljen. E határozat tehát csupán olyan belső jognyilatkozat, amely a társaság és a felperes polgári jogi jogviszonyát (kölcsonügyletét) érdemben nem érinti, nem is érintheti. A társaság képviseletében e vonatkozásban is csak az ügyvezető tehet joghatályos nyilatkozatot. Nem volt tehát jogszabályi akadálya annak, hogy az ügyvezető a tagok véleményének megismerése érdekében a taggyűlést összehívja, függetlenül attól, hogy egyebekben a fizetés nem esne a Gt. 131.§ (1) és (3) bekezdésében foglaltak hatálya alá - szemben az ezzel ellentétes, téves állásponttal -, s annak sem, hogy a tagok határozati formában alakítsák ki álláspontjukat, amely határozat azonban nem minősül szerződéses jognyilatkozatnak, ezért rá a Ptk. szabályai sem irányadók, s nem zárja el a másik szerződő fél felperest a társasággal szembeni polgári jogi igénye érvényesítésétől. A taggyűlési határozat keresetben írt jogszabálysértő volta tehát a hivatkozott okokból nem volt megállapítható, amint arra az elsőfokú bíróság helytállón rámutatott.

Az alperesi ügyvédi munkadíjra nézve a Fővárosi Ítéltábla álláspontja a következő.

A Pp. 75.§ (1) bekezdése szerint a törvény eltérő rendelkezése hiányában perköltség mindaz a költség, ami a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban akár a bíróság előtt, akár a bíróságon kívül merült fel. A (2) bekezdés értelmében a felet képviselő ügyvéd munkadíja is a perköltség részére.

A Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján a bíróság a perköltség összegét a fél által előadott és szükséghez képest igazolt adatok figyelembevételével állapítja meg.

A bírósági eljárásban alkalmazható ügyvédi költségekről a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban rendelet) rendelkezik.

A 2.§ (1) bekezdés a) pontja lehetőséget biztosít arra, hogy a fél pernyertessége esetén a közte és képviselője között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj megfizetését igényelje a peresztes féltől. A (2) bekezdés továbbá úgy rendelkezik, az (1) bekezdés alapján megállapított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a pertárgy értékével, vagy a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság döntéség indokolni köteles.

Ügyvédi megbízási szerződés esetén is lehetőség van tehát a munkadíj mérsékelt összegben történő megállapítására annak érdekében, hogy a munkadíj arányban álljon a jogi képviselő rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható ténylegesen kifejtett tevékenységgel.

A jelen ügyben a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ügy tárgyra, jellegére, az alperesi jogi képviselő által kifejtett tényleges ügyvédi tevékenységre tekintettel helytállóan állapította meg mérsékelt összegben az alperesi jogi képviselő ügyvédi munkadíját, a megállapított munkadíj nem tekinthető kirívóan és indokolatlanul alacsonynak, továbbá az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Sem az alperes fellebbezése, sem a felperes csatlakozó fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján akként rendelkezett, a másodfokú eljárás során felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Budapest, 2010. november 29.

. Rózsa Éva s.k.
a tanács elnöke

Dr. Felker László s.k.
előadó bíró

. Rutkai Éva s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Sárközi Veronika
bíróági ügyintéző